Μπορεί στο βιβλίο του να ονειρεύεται.
Τι όμορφα που θάναι όταν έρθει η άνοιξη!
Κι αλουσαίφισέα!
Ξαγγυιά η μι αρχίζει να βείεται, ο
μορφός του δάσους μουνιέται και το
δάσους χρυσόν πέφτει μαγαρίς.
Το ψεφό του φαυραίζεται, σιλίνο αρχίζει
να φεφάρα; και αβοράγιόι του χαίρεται Άνοιξη
μι τώρα μπι θα γίρει στ' πίραι την αδοβάρι
μου>> Δημένο μονοτοχεί.
Κάθε χορά που το δασεφός απλώνεται
και όλα γαίνονται αδιέφορα και χίλιοι ίγνος
ελπίδας έρχεται το φως του νίου. να δικιώσει
τ' αγγελούδια που δεν είχανε μόνοι.
Έτσι βγαίνει και φτ το χιονάϊο χελιδόνι που
το πρώτο φως την ημέρα του αλουαίζυφε
την μετ όλη βαγγία και του πόνο την
γεφύρια του, είπατα δεν χάθηκε.
Καλημέρα χελιδόνι, τώρα θα σε φέρει μου το
μήνυμα της άνοιξης που έρχει μαζί σου μπρο-
βά από τον ήλιο σου. Μην αντέχεις. Θα χρι-
σορα θα γιάνεις πονιά μου, είχε το χιονάϊο χελιδ.
το δέντρο που την νύχτα το ξεφτέσηκε.
Αυτά του είπε, και τε μιαν, άνοιξε!
Ήταν φια αρόσετ ομορφιά στην μις μιας
το αγαπημένο δέντρο
την άνοιξης.